

мене и плаче. Азъ сега не се изплашихъ отъ тоя плачъ, ами станахъ, обиколихъ наблизо дано намѣря хора, но напраздно. Съ мжка се покатерихъ на едно криво дърво и току-що да разгледамъ, нѣщо профуча изъ облацитѣ, а слѣдъ туй се раздале грѣмъ като въ врѣме на силна буря. Земята потрепера. Азъ замръзнахъ на мѣстото си. «Бумъ, бумъ!...» зачестиха нови гърмежи. «Битка е», си рѣкохъ азъ и скочихъ отъ дървото.

— Бумъ, бумъ! затрещѣха отъ всѣкждѣ баиритѣ. Азъ отидохъ при братчето си. То едва пѣхаше. Прѣмръжване очи, едва вадѣше езикъ и облизваше напуканитѣ си устни. «Жедно е за водица, горкичкото!» си рѣкохъ, взехъ го на рѣцѣ, па го понесохъ изъ гората да търся хора, или изворъ да намѣря и напоя дѣтенцето. Тръгнахъ по една крива пжтечка, която водѣше низъ ржтлината. Малко нѣщо повървѣхъ и пжтечката се спусна къмъ едно долче. Гледамъ долу, шава човѣкъ. Дали не е турчинъ? — Не, момче е... Ахъ, Ганчо, моя другаръ, азъ го познахъ и въ полуда отъ радостъ се затирихъ долу при изворѣтъ. И Ганчо изпърво се изплаши, но скоро дойде въ себе си...

При изворѣтъ.

— Бумъ, бумъ!... Бумтѣха топовни гърмежи и нѣщо цѣпѣше въздуха горѣ въ небесата надъ нашитѣ глави.

— Бум-м-м-мъ! чувашъ? продума Ганчо и посочи съ ржка.

— Битка е, рѣкохъ азъ.

— Битка е, азъ видѣхъ. Страшно. Ходихъ горѣ. На баиря много, много турци. Отъ срѣща на другия баиръ — огънь и пушекъ. Уплашихъ се и бѣгахъ на-самъ...